

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.445 van 10 december 2002
in de zaak A. 93.004/XIV-10.002**

In zake :

1.XX,
2.XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Slovaakse nationaliteit, op 27 juni 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van 23 maart 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hen als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat de memorie van antwoord twee weken te laat werd ingediend; dat, overeenkomstig artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, deze laattijdige memorie ambtshalve uit de debatten moet worden geweerd;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

2.1. XXX en zijn vriendin XXX, beide van Slovaakse nationaliteit, komen op 24 augustus 1998 in het Rijk aan en vragen de volgende dag om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

2.2. Beide aanvragen worden op 15 december 1999 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

2.3. De verzoekende partijen tekenen tegen deze weigeringsbeslissingen op 29 december 1999 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.4. Op 22 februari 2000 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen deze beroepen "die kennelijk ongegrond voorkomen" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen.

2.5. Op de zitting van 20 maart 2000 worden verzoekers, bijgestaan door hun raadsman, gehoord.

2.6. Op 23 maart 2000 neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans aangevochten beslissingen, waarbij de beroepen ontvankelijk maar ongegrond worden

verklaard en de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling derhalve worden geweigerd.

De beslissing, waarbij het hoger beroep van de man wordt afgewezen, rust op volgende redengeving:

“Overwegende dat appellant voorhoudt dat zijn gezin in Slowakije problemen kende met de politie en met de blanke Slovaakse bevolking omdat zijn levenspartner, XXX, tot de Roma-etnie behoort; dat zijn dochtertje in geen enkele kleuterschool welkom was omwille van haar etnische origine; dat hij en zijn vriendin in maart 1998 door de politie werden opgepakt op verdenking van diefstal en op een open vlakte in een recreatiedomein buiten hun woonplaats Kosice werden mishandeld; dat ze bij gebrek aan bewijs geen klacht indienden tegen hun agressors; dat zijn vriendin en haar kind in augustus 1998 werden vergezeld van haar broer toen deze 's avonds laat huiswaarts keerden; dat er op de bus een dispuut ontstond tussen appellants schoonbroer en enkele politieagenten naar aanleiding van het opeisen van een zitplaats; dat appellants schoonbroer in het daaropvolgend handgemeen zwaar werd gewond aan het oog; dat hij op 23 augustus 1998 met zijn gezin Slowakije verliet en via Duitsland naar België reisde;

Overwegende dat uit een ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van 9 februari 2000 betreffende de Roma in Slowakije blijkt dat het de democratische regering Dzurinda, die sedert november 1998 aan de macht is, er alles aan gelegen is het Romaprobleem op te lossen; dat deze regering duidelijk heeft begrepen dat de Romakwestie een belangrijke rol speelt in de toetredingsonderhandelingen tot de Europese Unie; dat een vice-minister president voor mensenrechten, minderheden, waaronder de Roma, en regionale ontwikkeling werd aangesteld; dat er tevens een speciale adviseur voor Romazaken werd benoemd, Danihel, die zelf een Roma is; dat in september 1999 de ‘Strategie voor de oplossing van de problemen van de Roma nationale minderheid’ door de regering werd vastgesteld; dat hierbij vooral aandacht wordt besteed aan de vorming van een multi-etnische samenleving; dat eind 1999 aan burgemeesters, gemeenteraadsleden en politiemensen training werd gegeven onder de titel ‘ensuring rights for the Roma’; dat de regering bovendien budgettaire ruimte vrijmaakt voor de realisatie van haar Romaproject waarbij zij ook financieel wordt bijgesprongen door de Europese Unie; dat de regering Dzurinda het Romaprobleem wenst op te lossen, althans een aanzet hiertoe heeft gegeven, door middel van het opstellen van een beleidsstrategie, het inrichten van structuren met een actieve participatie van de Romagroeperingen en het ter beschikking stellen van fondsen; dat in het huidige gewijzigde beleid niet kan worden aanvaard dat appellant zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de Slovaakse autoriteiten;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen actuele vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen.”

De beslissing, waarbij het hoger beroep van de vrouw wordt verworpen, bevat een identieke motivering.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat, om een administratief cassatieberoep in te stellen, men partij moet zijn geweest voor het rechtscollège waarvan de beslissing wordt aangevochten; dat XXX dan ook enkel de vernietiging kan vragen van de te zijnen opzichte

genomen beslissing en zijn vriendin enkel kan opkomen tegen de te haren opzichte getroffen uitspraak;

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partijen laten gelden dat de bestreden beslissingen genomen zijn met schending van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting, doordat er slechts wordt gesteund op één bron, namelijk een ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, zonder een tweede onafhankelijke bron afkomstig van een onafhankelijke en neutrale mensenorganisatie te consulteren, en doordat de informatie vervat in dit ambtsbericht weerlegd wordt door andere rapporten en persartikels aangaande de situatie van de Roma in Slowakije, waaruit duidelijk blijkt dat de naar het buitenland gerichte positieve ingesteldheid van de hogere machthebbers in Slowakije geen weerspiegeling kent in de dagelijkse weinig rooskleurige realiteit, dat ze wegens hun origine in hun land vervolgd worden zonder dat zij de bescherming van de Slovaakse autoriteiten kunnen inroepen;

4.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen duidelijk aangeeft waarom geen actuele vrees voor vervolging in hoofde van verzoekers meer in aanmerking kan worden genomen, met name omdat, gelet op de informatie vervat in het ambtsbericht van 9 februari 2000 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, niet kan aanvaard worden dat betrokkenen zich niet zouden kunnen beroepen op de bescherming van hun autoriteiten; dat het voldoende is dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen doet blijken welke informatie haar voorkeur geniet; dat deze informatie niet noodzakelijk in een tweede rapport of door een mensenrechtenorganisatie moet worden bevestigd, laat staan dat zulks desgevallend in de motivering moet worden vermeld; dat door te steunen op het ambtsbericht van 9 februari 2000 impliciet alle andere andersluidende rapporten worden verworpen; dat het de Raad van State niet toekomt de beoordeling van de feitenrechter in verband met de mogelijkheid waarover verzoekers beschikken om de bescherming van hun autoriteiten in te roepen, over te doen; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien december tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.